Her i haven med æbler og fugle
er den verden som ikke længere findes.

Havet er min sjæl og din.
Min elskede
murer
en mur,
skræller en pære
om dagen.
Om natten
har du næsen i et album

Alt fra kaffekopper til
hængekøjer og bemalede kister
med høje silkehatte og møre pudevår,
zigøjnerleksikonet i skindbind,
pamfletter om krigen, det hårde slid
som skrædder og vaskekone
er sange om slægten.

Digtene siger vi højt
fordi vi har lært dem
af drømmende fædre ved lejrbål.

Virkeligheden var tyrannisk
opera, gærende badekar i kælderens
stank med livrem i hånden.
Den simple brannert
der aldrig turde sove alene.

Kærlighedens rødstribede krop
barndommens korte sommer
stilkens navletreng
slipper. Æblet
falder langt fra stammen.

Kragens hæse klage
overdøver tiden. Høstbål, til vilde mågers
skrig. Brændte børn
går op i røg. Alle onde nætter og år
farer med nordenvinden ud over havet
forsvinder i den blå luft og blæser vores sejl
mod land.
Du passer på
de små farvede sten lyser blåt i vandkanten
i haven, hvor vi nu har hjemme
på rejsen.